

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disputationes Theologicae

Quatuor Tomis distinctæ: Quibus Uniuersa Theologia Scholastica Clare,
Breviter & accuratè explicatur

De Deo, Et De Angelis

Martinon, Jean

Burdegalae, 1644

Sect. 9. Quomodo Dei visio extensiuè maior, & minor esse possit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73898)

fit vna simplex entitas: tamen est multiplex virtualiter, imò & formaliter respectu proprietatum relativarum quibus subsistit. Item est intelligentia omnium, idq; diversimodè. Quædam enim necessariò, quædam contingenter intelligit. Item est amor rerum plurimarum, & potentia effectiva infinitorum possibilium. Vnde mirum non est, si visio maior esse possit aut minor, secundum extensionem ex parte objecti, eo quòd videtur Deus vt attingens plura vel pauciora objecta, vel diversarum rationum, vel similitim. Nam quòd res etiam alioqui simplicissima in entitate videri possit inadæquatè & partialiter, multis exemplis naturalibus supra ostensu fuit n. 48. & 49.

68.

Adque dupliciter specificè, aut numericè entium.

Dixi, vel diversarum rationum, vel similitim: quia extensio duplex esse potest. Vna, ad plura eiusdem rationis, alia, ad plura diversa rationis. Nam vt visio corporalis, quæ videtur multos colores specificè diversi simul oculo propositi, extenditur ad multa diversa specificè. Cui autem videntur eodem actu multa eiusdem coloris, extensio est ad diversa tantum numericè. Sic ergo visio Dei extendi potest, vel ad plures rationes specificè quasi differentes; vt si quis Deum videat quatenus est intelligentia, vel amor, vel potentia plurium possibilium specie diversorum: aut ad plura numericè tantum diversa; vt si quis Deum videat quatenus est intelligentia, vel amor, vel potentia plurium solo numero differentium: quod paulò post amplius declarabitur.

Visio objecti specificè est diversè est specie diversa.

Cum autem visio extenditur ad plura specificè diversa, ipsa specificè & essentialiter diversa est ab alia minus extensa: quia essentialiter respicit objectum adæquatum specie diversum, ad illudque habet essentialem ordinem ascendentalem. Est enim essentialiter expressio totius objecti, quod distinctè & secundum se attingit. Quando autem vna visio habet aliquem ordinem essentialem, quem altera non habet distinguuntur specie: quia distinguuntur per aliquid essentialè, vt rectè & fuse docet Hefice disp. 5. n. 42. & disp. 18. n. 31. & disp. 49. n. 30. & sequentibus. Quare non assentior Suari lib. 2. de attributis c. 19. affirmanti, neque de facto esse differentiam specificam & essentialem inter visiones creatas Dei, neque de potentia absoluta esse posse. Etenim Deus neque videri necessariò debet, neque de facto videtur ab omnibus, secundum eandem omnino rationem, aut secundum omnes easdè quasi specificè & essentialiter: sed, vt fateatur Suares ibidem in solutione secundæ argumenti, quædam visiones Deum attingunt cum habitudine ad plures creaturas distinctè & formaliter, & vt principium intellectuum, volituum, & effectuum plurium possibilium specie diversorum. Quæ diversitas arguit distinctionem specificam visionum. Cum enim visio sit essentialiter quædam imago & expressio vitalis rei cognita, siue illa sit Deus, siue creatura, non videtur posse intelligi quòd duæ res omnino eiusdem speciei, & in se indivisibiles, sint imagines essentielles rerum specie diversarum, velut objectorum adæquatorum huiusmodi visionum, cum ratio imagi-

Herice. Suares. Dari possunt visiones Dei specie distinctas.

nis essentialiter exprimentis sumatur ex ordine ad rem representatam, atq; inde speciem & essentialiam habeat, quòd fit illi conformis.

Nec valet quod respondent aliqui, Deum primariò representari, & secundariò creaturam. Tum quia nihilominus creatura representatur secundum se; & eius representatio, seu vitalis expressio, est tali actu essentialis. Quare illud objectum, quamvis dicatur esse secundarium, sufficit ad constituendam differentiam essentialem, propter ordinem essentialem què actus habet ad tale objectum secundum se, id est, secundum propriam rationem formalem: tum etiam quia Deus inadæquatè sumptus vt cognoscens, aut volens hæc aut illa formaliter & distinctè, differt ratione quasi specificè à seipso vt intelligente, aut volente alia specie diversa: Sicut visio quæ quis videt albedinè formaliter & distinctè, differt specificè ab ea quæ nigredinem tantum, aut albedinem simul ac nigredinè videt. Ipsa quoque potentia diuina est ratione multiplex quasi specificè, prout respondet potentis rerum creaturarum specie diversis.

Non refert etiam quod respondeat Suares, representari tantum creaturas in visione intentionali modo, non autem per formale convenientiam. Nam similitudo intentionalis ad objecta adæquata specie diversa, inducit in actus differentiam specificam: siquidem actus essentialiter sunt tendentiæ intentionales ad huiusmodi objecta. Alioquin cur actus, tum intellectus, tum voluntatis, tum appetitus sensitiui, & sensuum, differunt essentialiter, quatenus tendunt ad objecta adæquata essentialiter diversa, vt fateatur Suares cum communi sententia? Incredibile verò est quod idem addit, ne de potentia quidem absoluta posse dari visiones Dei creatas specie diversas. Quidni enim possent esse duæ visiones essentialiter diversa, non modò ratione objecti formalis diversi, vt iam expositum est; sed etiam circa idemmet objectum formale, ratione propriæ entitatis essentialiter diversa? Sicut visio quæ Deus se videt secundum hanc aut illam rationem, differt suâ essentiali, à visione creatæ quæ videtur secundum eandem rationem: & intellectio lapidis differt à visione vel imaginatione eiusdem. An autem visio beatifica prout præcisè beatifica est, siue secundum præcisum conceptum beatitudinis, siue eiusdem speciei in omnibus Beatis, in præsentia non disputo. Moneo tantum aliud esse Dei visionem simpliciter, & aliud formale beatitudine: & ad hanc plura requiri quàm ad illam. Vnde nonnulli ex vna male argumentantur ad aliam. Quòd specialiter aduertendum hæc sunt, cum in eo peccetur sæpissime in præsentii controuersia.

Visiones dependent a differentia specificè.

Potest dari visio specie diversa circa idemmet objectum.

SECTIO IX.

Quomodo Deo visio extensiuè maior & minor esse possit

Conclusio: Visio Dei multipliciter maior aut minor esse potest secundum extensionem tantum specificam, quàm numericam.

71.

Dico posse: nam quid de facto sit in presentia non disputo; sed ut supra monui, hac quaestio in tractatu de Beatitudine reicienda est.

Visio Dei potest magis aut minus extendi ratione attributorum.

Ac primo extendi potest ratione diversorum attributorum: ita ut quaedam videantur non alia, neque omnia: & ab his plura, ab his pauciora. Cum enim Deus videri possit visione finita; & eius perfectiones sint infinitae virtuali multitudine (sunt enim cognitiones & idae infinitae, virtualiter distinctae; & infiniti actus voluntatis circa se & possibilis; & virtutes agendi extra se infinitae, comprehensae in omnipotentia) non possunt omnes simul & distincte videri tali visione. Hoc enim superat omnes vires finitas, quae plures requiruntur aut maiores, quod plura sunt videnda simul. Neque potest visio finita adaequari objecto infinito perfecte cognito & distincte, ita ut expresse cognoscatur quidquid est, secundum omnes illius rationes formaliter aut virtualiter distinctas.

72.

Quodlibet attributum Dei non potest videri sine alio.

Observandum tamen est, non esse generatim accipiendum quod indefinitè asserimus, posse vnam ratione diuinam sine alia videri. Nam ex gr. fieri nequit ut Deus videatur sub ratione sola simplicitatis, aut immensitatis, aut aeternitatis, & similibus; vel ut videatur sola simplicitas, vel immensitas, vel aeternitas, aut immutabilitas, abstracta ab omni alia ratione. Sunt enim haec veluti modi qui sine aliquo modificato cognosci nequeunt, praesertim clarè & intuitiue: sed se habent ut sensibilia communia, quae sunt veluti determinationes propriorum sensibilibus, & sine illis videri non possunt. Quare sicut nemo potest videre figuram separatim, aut extensione, aut collocationem; & nullam rem figuratam, aut extensam, aut collocatam simul intueri: Ita nemo potest videre aeternitatem, immensitatem, simplicitatem; & nullam rem aeternam, immensam, & simplicem. Est enim aeternitas modus quidam rei aeternae. Intuitiua autè cognitio rei intellectualis habet similitudinem quandam cum intuitu oculari. Similiter non puto videri posse solam rationem entis, aut substantiam: quemadmodum oculis non potest videri ratio abstracta coloris, aut similes rationes genericae, praesertim si sit clara visio ocularis.

73.

Vnum & aliud attributum potest magis & minus videri.

Suarez.

D. Thom.

Secundo extendi potest visio Dei magis aut minus ratione vnus & eiusdem attributi. Neque opus est necesse ut vnumquodque attributum videatur à quolibet secundum omnem rationem, & quoad omnem modum, quod habet virtualiter multiplicem, ut specialiter de attributo immensitatis, affirmat Henricus, & Scotus, quos refert & sequitur Suarez. lib. 2. de attrib. cap. 22. n. 19. & de alijs generatim Ferraricis loco supra citato. Capreolus quoque & Caietan. & alij plerique Thomistae teste Suarez cap. cit. n. 7. admittunt dari posse verba inadaequata, seu visiones inadaequatas, circa diuina attributa; quamuis nec inter se, neque nobiscum in omnibus consentiant. Et D. Thom. 3. 8. de veritate a. 2. ad 6. ait, Beatum videre quidem immensitatem Dei, sed

non immense: quia licet totam videat immensitatem (totam scilicet quoad entitatem, & non per partes physicas) non tamen videt totaliter. Ratio est, quia cum hoc attributum, & similia, sint actu infinita, non possunt totaliter & distincte videri visione finita, propter argumentum paulò ante propositum.

Tertio extendi potest visio Dei ratione personarum diuinarum. Quamuis enim de facto Beati videant cum essentia Trinitatem personarum, ut à Concilio Florent. expresse definitum est in literis vnionis: de potentia tamen absoluta non repugnat videri essentiam, non visis personis distincte, & formaliter ut personae sunt, quamuis non possint non videri identice: ut rectè docent Scotus in 1. dist. 1. q. 2. § *Quantum ad sum articulum*. Bassolius, Rada, & alij Scotistae ibidem; Paludani, in 4. dist. 49. q. 5. art. 3. conclus. 1. S. Antonin. 3. parte, tit. 30. cap. 4. § 2. Palacius in 1. dist. 1. disput. 3. Citantur etiam à De Salas in eadem sententiam, Constantius Sarnianus Cardinalis in Directorio Theologico V. *Beatitudo*, Ferdinandus Vellofilius Episcopus Lucensis in Aduertentijs ad Romum 9. D. Augustini q. 16. dub. 2. & plures alij, quibus ipse subscribit tomo 1. in 1. q. 2. tract. 2. disp. 4. sect. 3. n. 26. Accedit etiam ex parte Domin. Sotus in 4. dist. 49. quaest. 3. art. 3. conclus. 2. & Molina 1. 1. q. 12. art. 8. disput. 4. §. *Quod ad primum articulum*, vbi sententiam oppositam sequitur tantum ut probabiliorem.

74.

Essentia dei una potest absolute videri sine personis.

Scotus.

Paludani

Anton.

Palac.

Sarnian.

Vellofili.

De Salas

Sotus.

Molina.

75.

Probat, quia nulla potest ostendi implicantia contradictionis in eo quod essentia diuina videatur non visis personarum. Si quae enim esset, inaxime illa quam communiter praetendunt Aduersarij: Quia si plano personalis & essentia sunt omnino idem à parte rei; videre vnam sine alia, esset videre & non videre eandem rem: quia videtur ut supponimus; & non videtur, quia id quod est id cum ipsa, non videtur. Quae sicut implicat videre Petrum v. g. non viso Petro, & paternitatem non visa paternitate, & hominem non viso rationali; sic & videre essentiam diuinam non visis personalitatibus. Sed hoc argumentum infirmum est. Licet enim relationes personales sint idem re cum essentia, differunt tamen ratione, & virtualiter in re. Superius autem ostensum est rem vnam, & eandem, virtualiter multiplicem, posse videri inadaequatè, non visa omni ratione illius distincte & formaliter. Respondeo igitur, videre essentiam sine relationibus personalibus, esse videre & non videre eandem rem, non secundum eandem rationem, sed secundum diuersas: quod non implicat. Potest enim aliquid videri in se, licet non videatur quicquid est re idem cum illo. Quemadmodum accidentia visibilia, quae secundum se tota omnino inhaerent, videntur in se, licet eorum inhaesio, & dependentia à subiecto non videatur, nec dependentia à Deo, quamuis secundum se immediate pendeant. Ita Deus ipse ita videtur se-

Obiectum realiter in diuisi potest videri inadaequatè.

secundum essentiam, ut tamen non nihil illius lateat videntem, & ita ut non secundum totam visibilitatem omnino videatur: à nullo enim præterquam à se, videtur infinitè, & adæquatè quantum visibilis est.

76.

Adde quod re ipsa communicatur essentia Dei sine proprietate relativiæ & personali principij à quo persona diuina procedit: Contra quam communicationem non minùs pugnat argumentum propositum. Sicut autem ex eo quod communicatur essentia Filio, non communicata paternitatè, inferri tantum potest, idem in re communicari & non communicari, sub diuersis rationibus: communicari sub ratione essentiæ, & non communicari sub ratione paternitatìs, quod non implicat. Sic, &c. Eodem modo non repugnat videre Petrum & non videre, in adæquatè: aut videre hominem in adæquatè prout animal est, non viso rationali: ut fit cum eminè videtur aliquis, non discernendo sitne homo an brutum? vel sitne hic homo in particulari? Quanquam hæc exempla minùs appositè proferuntur ab Aduersarijs, cum Petrus sit secum idem adæquatè: & paternitas similiter adæquatè sibi identificetur: & rationale sit essenziale homini. At verò qualibet personalitatum diuinarum in adæquatè tantum identificatur essentiæ, ut suo loco explicabitur: & nulla formaliter est essentialis Deitati, seu naturæ communi. Unde ulterius sumi potest argumentum. Nā sicut identitas realis non impedit quin vna ratio sit de essentia & non alia; vna secundum se identificetur alicui alteri, cui non identificatur alia: vna communicetur, non altera: vna vnatur hypostaticè humanitati Christi, non altera: ita, nisi aliunde repugnet, saltem ex parte identitatis realis non obstat quo minus vna videatur, non alia. Quidam enim cognitione separari quodammodo possint, si nihil aliud obstat, ea quæ separantur communicatione, vnione, & identificatione? Item res potest videri sine eo quod est extra rationem ipsius, nisi quid aliud obstat. At relationes personales sunt extra rationem essentiæ diuinæ, alioquin Pater non communicaret totam essentiam Filio non communicata paternitate: ergo &c.

77.

Obijcies, si in Deo esset vna tantum persona, non posset videri diuina natura sine persona. Sed Deitas tam idem est cum tribus personis, quam esset tunc cum vna: ergo &c. Respondet antecedens petere principium, & esse falsum. Nam visā essentiā, non est necessarium absolutè videri personalitatem, licet illa vnica sit. De facto enim Damones videbant naturaliter Christi humanitatem: at non diuinam personalitatem Verbi quā subsistebat: hæc enim naturalem Angelorum cognitionem excedit. Minor etiam falsa est. Iam enim magis distinguitur essentia à tribus personalitatibus; quam tunc ab vna. Tunc enim adæquatè tantum identificaretur cū illa: iam verò in adæquatè tantum identificatur illis diuisim supposita ut realiter

identificetur secundum se alicui alteri, cui non illa identificantur secundum se: & non tantum realiter sit qualibet illarum: sed etiam aliquid realiter à qualibet distinctum. Ex. gr. essentia non est tantum Paternitas, sed etiam Filiatio, quæ realiter distinguitur à Paternitate.

Eodem responso refutantur, qui putant ratione visionis intuitiue repugnare id quod diximus. Quia, inquit, de ratione intuitiouis est, ut videatur res sicuti est. Ergo ut tripliciter subsistens, si ita est. Refelluntur, inquam: quia non est de ratione visionis intuitiue ut videatur omnis modus, & omnis ratio quam res habet à parte rei. Nam Dæmon inquit videns Christi humanitatem, non videt modum vnioris quem habet. Unde non licet colligere, videt illam humanitatè profut est in se: sed in se est vnita Verbo: ergo videt vnitam. Cum enim dicitur res videri prout in se est, dupliciter id potest intelligi. Primò, ut videatur secundum omnem modum, quem in se habet. Secundò, ut secundum id quod videtur, ita sit: & hoc posterius ad visionem in adæquatam sufficit. Neque propterea videtur res alio modo quam sit: sed tantum non videtur omni modo quo est. Neque affirmatur esse distincta, vel multiplex: sed tantum prædicta & in adæquatè attingitur.

Suares libro 2. de attributis capite 23. numero 11. putat visionem intuitiuam essentiæ diuinæ, naturā suā, & seclusis miraculis, necessario esse simul visionem personarum. Primò propter illud Christi Ioann. 14. V. 9. *Philippe qui videt me, videt & patrem meum*, cuius rei necessitatem videtur Christus fundare in identitate essentiæ, quando subiungit vers. 10. *Non credis quia ego in patre, & pater in me est? secundò, quia negari non potest, quin sit de ratione visionis intuitiue, ut per eam videatur res quomodo est, & secundum omnes conditiones existentie quas habet à parte rei. Tertio, quia relationes & essentia non solum sunt idem: sed ita sunt inter se connexæ, ut essentia ex vi sue rationis essentialis petat terminari per relationes. Ergo non potest videri essentia secundum omnia prædicta essentiali, quin simul videantur relationes. Probatur consequens, quia cum ex his prædictis essentialibus est, quod illa essentia sit in se, & ita secunda ut postulet communicari tribus. Unde sicut non potest videri persona, quin videatur incommunicabilis: ita è contrario non potest videri natura, illa, quin videatur communicabilis tribus personis, & in particulari his tribus, quia naturā suā non est alijs communicabilis. Illa autem communicabilitas est omnino actualis in tali natura: ergo cum visione talis naturæ necessario coniuncta est visio trium personarum, quia illa communicabilitas non potest concipi sine suo termino.*

Ad primum respondeo primò cum D.

78.

Non est de ratione visionis intuitiue quicquid res est.

79.

disp. 1. 5. se.
tio. 7.

Chrysol.
Cyrillus.
Tertull.

Chrysol. homilia 73. in Ioann. Cyrillo lib. 9. in eundem. cap. 37. 38. & 39. Tertulliano lib. contra Praxeam, cap. 24. sensum illius loci hunc esse: qui videt me per fidem & verbis meis atque operibus credit: necesse est ut videndo me, id est, diuinitatem meam per fidem; videat etiam Patrem: quia Pater in me manens, ipse facit opera miraculosa, quae ego facio, & per ea testatur se patrem esse meum, & me ipsum esse filium unigenitum. Quae expositio fundatur omnino in coherencia verborum quae sequuntur: *Quomodo tu dicis, ostende nobis Patrem? non credis quia ego in Patre, & Pater in me est? Verba quae ego loquor vobis, à me ipso non loquor. Pater autem in me manens ipse facit opera.* Secundo dicitur sermonem ibi esse de visione late sumpta, pro cognitione etiam abstractiua; qualis erat Philippi, & caeterorum Apostolorum, visio Dei hac in vita. Quo sensu verè impossibile est videri filium; quin videatur, id est, cognoscat Pater, ad quem Filius, quia filius, habitudinem dicit.

81. Ad secundum saepius iam responsum est. Ad tertium dico essentiam posse videri inadaequatè, non visa illa connexionem & communicabilitate; tamen si serum est essentiam diuinam secundum illam rationem videri non posse distinctè & formaliter, quin cognoscantur personae: sicut ob eandem causam non potest vna persona videri, vt talis, Pater aut Filius, quin cognoscatur altera illi correlatiua. Non est tamen necesse cognitionem illam per modum visionis terminari ad vtrumque; sed terminus tam communicabilitatis, quam relationis personalis, potest cognosci abstractiue: sicut potest imago videri, non visa re cuius imago est: & sicut Deus videt clarissimè connexionem suam intelligentiae, voluntatis, & omnipotentiae, cum rebus merè possibilibus, quas tamen proprie non videt, quippe quae non existunt.

Addit Suares ibidem num. 19. non modo fore miraculosum, sed esse penitus impossibile, videre essentiam sine personis. Nihil tamen affert quod iam solutum non sit. Cum autem quaerit an illa visio foret eiusdem speciei, an diuersa ab ea qua nunc habent Beati? Respondendum est fore diuersa: quia obiectum adaequatum quasi specificè diuersum haberet, siquidem essentia sola esse, ipsius obiectum adaequatum: alterius verò obiectum adaequatum est essentia cum personalitatibus, quae addunt essentiae rationes proprias, quasi specificè, tum inter se, tum ab illa diuersas. Et haec tenus de extensione ad Personas.

82. Quarto extendi potest visio Dei respectu actuum liberorum voluntatis diuinæ, & actuum contingentium diuinæ intelligentiae. Neque enim est necesse, vt qui Deum videns, videant omnia consilia libera voluntatis eius, vt docet S. Thomas quaest. 12. art. 7. & 8. & 3. p. q. 10. a. 1. & 4. post. S. Dionysium de celesti Hierarchia cap. 7. vbi ait inferiores Angelos illuminari à superioribus

de diuinis consilijs, quia non omnes ea norunt. Et quidem quod Angeli alij doceantur ab alijs de diuinis consilijs, patet e Scriptura, Apocalyp. 7. alijsque locis. At hoc esset superuacaneum, si omnia immediatè à Deo ipso cognoscerent. Christus etià Matth. 24. & Marc. 13. negat Angelos nosse diem iudicij. Et quamuis dicat etiam filium non nosse; ideoque oporteat prudenter hoc interpretari, non de negatione omnis cognitionis, sed alicuius, eius nempe quam accepit vt doctor manifestandam Ecclesiae: tamen non est par ratio, vt de Angelis eodem sensu dictum id fuerit, quo dictum est de Filio Dei. Denique Theologi communi consensu animae Christi tribuunt, tanquam proprium & singulare, quod omnia diuina consilia intueatur, vt testatur Suares lib. 2. de attribut. c. 24. num. 3. Ac si visà substantia Angeli vel animae nostrae, non est necesse actus eius liberos cognosci: Nam de facto Angeli vident naturam aliorum Angelorum, & nostram, & tamen actus liberos non vident. Multò minùs necessarium est visà Dei essentia, actus eius liberos videri. Quod enim actus liberi Dei nò distinguantur ab eius essentia, non obest quo minùs possint non videri, visà essentia. Imò hoc ipsum difficilius cognitu illos reddidit, quod nimirum nihil addant voluntati diuinæ, nisi rationem occultissimam habitudinis, quae cum Dei voluntate nullam habet necessariam connexionem.

Neque tamen propterea attendendum puto illis qui docent non posse vllum liberum Dei actum in ipso videri à creatura, sed tantum à Beatis per relationem cognosci. Etenim actus illi in seipsis cognoscibiles sunt, & de facto cognoscuntur à Deo immediatè & per se. Neque apparet impossibile quod creaturis immediatè manifestari possint: quodque Deus visionem efficiat eateus suae respondentem, quaeque hac in parte participatio quaedam illius sit. Nulla enim hac in re potest verisimiliter ostendi contradictio. Sed è contrario magis videtur incredibile Deum non posse per se immediatè manifestare suam voluntatem Beatis. Et SS. Patres dicunt mirificè delectari Beatos, videndo in Verbo mirabiles rationes diuinæ providentiae, praesertim circa hominum salutem, & praecipue circa propriam. Cur autem plura vel pauciora Dei decreta videantur, causa est, tum quantitas luminis gloriae, tum status cuiusque Beati. An autem omnia quae pertinent ad statum cuiusque, videantur in Verbo? dicemus alibi in tractatu de Beatitudine.

Quae diximus de actibus liberis diuinæ voluntatis, debent cum proportione intelligi de actibus contingentibus scientiae diuinæ. Potest enim similiter visio Dei magis & minus extendi in ordine ad illos: quatenus scilicet Deus potest videri prout est contingenter intelligentia plurium vel pauciorum creaturarum, consistentium in aliqua temporis differentia, vel extiruratum, sponeretur conditio aliqua, quae non ponetur.

Suarez.

83.

Beati nos
vnt vide
te in seipsis
actus Dei
liberos.

N. 2.